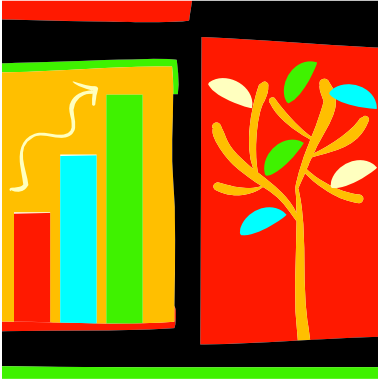

Lăng Hiếu Văn

PHÚT GIÂY HẠNH PHÚC

Dịch giả : Mạnh Tùng

Ba người phụ nữ đều có tên rất đẹp: Mỹ Ngọc, Tú Lệ và Yên Tử

Họ đều là những phụ nữ đã có chồng và ở ba thành phố khác nhau .

Một đợt học tập tập trung khiến cho họ kẻ Nam, người Bắc có dịp tụ họp lại một nơi.

Một buổi tối rảnh rỗi, họ rủ nhau ra quán cà phê cạnh trường để thưởng thức hương vị cà phê và nghe âm nhạc. Hết chuyện nhà, chuyện cơ quan thì tự nhiên họ chuyển sang chuyện " hạnh phúc của phụ nữ ".

Đề tài vừa rộng rãi vừa cởi mở. Ai nấy đều xỏ hết gan ruột nói ra những điều lâu nay chứa chất trong lòng chẳng ngổ cùng ai. Mỗi người kể về giây phút mình cảm thấy hạnh phúc khó quên nhất trong đời.

Sau khi nhấp một ngụm cà phê, Mỹ Ngọc châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi kể:

- Mỗi tình đầu của tôi đã đem đến cho tôi sự cảm thụ sâu sắc về hạnh phúc.

Khi là sinh viên năm thứ hai, tôi gặp một người bạn trai, tên anh là Chí Vĩ.

Thú thật với hai chị, mới gặp lần đầu mà tôi và anh ấy đã thấy không thể thiếu nhau dù chỉ là một phút. Từ quen biết tới lúc chúng tôi ở chung chỉ có

đúng một tuần lễ. Tôi rất tin vào tình yêu của chúng tôi. Chúng tôi đã trao cho nhau tất cả từ tinh thần đến thể xác. Mới lớn lên, tôi chưa hiểu biết gì về các biện pháp tránh thai, còn Chí Vĩ thì đã đọc không ít sách về phương diện này và hướng dẫn tôi tính toán cách tránh thai theo chu kỳ an toàn. Như ruộng hạn gặp mưa rào, chúng tôi ôm ấp nhau suốt ngày đêm, mê mẩn chuyện ấy như con nghiện ma túy. Nhưng ngày vui thật ngắn ngủi, "chuyện ấy" của tôi trong tháng ấy không đến đúng hạn như mọi khi. Tôi vô cùng lo sợ, nhờ có thai thì chỉ có chết, nhất định sẽ bị đuổi học. Chí Vĩ cũng cuống lên vì chuyện này, sự lo lắng hiện lên trên nét mặt. Nghĩ đến việc phải vào nhà hộ sinh nạo thai, tôi sợ toát cả mồ hôi. Tôi ngày đêm cầu xin cho tai qua nạn khỏi. Ba ngày, năm đêm, "chuyện ấy" vẫn chưa đến. Đám mây đen kinh hãi cứ suốt ngày bao phủ trong mọi suy nghĩ của tôi, niềm tin vào may rủi bị đập tan nát. Thế giới như sắp đến ngày tàn. Chí Vĩ thì chỉ biết xin lỗi tôi như một đứa trẻ phạm tội. Anh tự oán trách mình....Chúng tôi chuẩn bị đủ mọi điều kiện để đến nhà hộ sinh phá thai. Đang trong cơn lo sợ thì không ngờ sang đến ngày thứ bảy, "chuyện ấy" của tôi lại từ từ trở về. Trời ơi, một cảm giác hạnh phúc dâng trào trong tôi. Sau khi nghe tôi báo tin "đại hỉ", Chí Vĩ ôm chầm lấy tôi rơi lệ. Đó là giây phút hạnh phúc nhất của đời tôi.

Nghe Mỹ Ngọc kể xong, hai bạn gái thở phào cứ như là mình vừa phải trải qua tình huống đó.

Vén vén mấy sợi tóc xòa xuống trán, bằng một giọng lâm ly, Tú Lệ kể:

-Tôi lấy chồng là do bị cưỡng bức. Lưu Quân là một tên côn đồ, lười biếng. Suốt ngày hăn lang thang xưng hùng xưng bá ở đường phố. Ai cũng kiêng mặt hăn. Trước khi cưới hăn, tôi đang yêu một người con trai tên là Tôn Cường, một thanh niên nho nhã, hiểu biết. Biết thế, Lưu Quân đã tìm mọi cách cướp đoạt thân xác của tôi. Không muốn để Tôn Cường bị thiệt thòi, tôi

đành chia tay với anh. Hồi ấy còn trẻ, tôi cứ nghĩ là Lưu Quân có được tôi rồi thì hẳn sẽ tu tỉnh nhưng ngược lại, hẳn càng ngông cuồng và đánh chửi tôi thậm tệ hơn. Tôi chỉ là thứ đồ chơi cho hắn thỏa mãn thú tính và con hầu cho hắn. Tôi nghĩ cách trả thù, trong lòng nung nấu: " Mi đã xử tệ với ta thì ta sẽ làm cho mi có mắt như mù ". Tôi lén lút quan hệ với Tôn Cường. Tôi có thai và sinh ra một bé trai. Khi cháu được sáu tháng thì ai nhìn cũng thấy cháu giống Tôn Cường từ đôi mắt, cái miệng, gương mặt ... Lưu Quân tuy vậy cũng không phải là gã chỉ biết say rượu, gà mờ. Hắn nói: " Tiên sư nhà nó chứ ! Con gì mà không giống tao tí nào ? Mày nói đi! Nó là con của thằng chết mẹ nào ? ". Đương nhiên, tôi không thừa nhận, nhất quyết đứa bé là con của hắn. Lưu Quân bắt phải đi giám định ADN. Tôi hoảng sợ vì khi xác định ra thì Lưu Quân sẽ giết tôi nhưng rồi tôi cũng xác định gì thì gì, tôi thà chịu chết chứ không làm lụy đến Tôn Cường. Tôi chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với thần chết . Thế nhưng run rủi thế nào, mấy ngày sau, một tên anh chị, kẻ thù của Lưu Quân đã quá tay chém chết hắn. Khi nghe tin Lưu Quân chết, tôi ôm con đi tìm Tôn Cường. Gặp anh, tôi ôm con gục vào lòng anh thổn thức... Đó là giây phút hạnh phúc nhất của đời tôi.

Mỹ Ngọc và Yến Tử vội hỏi:

- Sau đó rồi thế nào ?
- Sau đó tôi và Tôn Cường ôm con đi làm lễ kết hôn.

Hai chị bạn vỗ tay, cười nói vui vẻ.

Cuối cùng, bằng một giọng trầm tĩnh, Yến Tử kể :

- Chồng tôi là giám đốc công ty thương mại. Anh ấy đẹp trai, phong độ và rất nhiều tiền. Thời gian đầu sau khi cưới, chúng tôi chung sống rất hạnh phúc. Một thời gian sau, anh ấy hùn vốn làm ăn lớn với mấy người bạn. Họ làm ăn trúng mảnh nên giàu lên ghê gớm, tiền vào như nước. Có tiền sinh hư. Anh ta đi quan hệ lăng nhăng với nhiều người phụ nữ và bỏ rơi tôi. Khi

tôi vào nhà hộ sinh, sinh cháu đầu, nghe tin tôi sinh con gái, anh ta không thèm vào nhìn mặt con và bỏ đi luôn. Chuyện thật đau lòng. Thôi tôi không kể đoạn này nữa.

Sáu tháng sau, một hôm vào một buổi chiều mát mẻ, tôi đẩy xe nôi đưa cháu đi hóng mát trên quảng trường Nhân Dân ở trung tâm thành phố. Nhìn đứa con nhỏ thơ dại, thương con và nghĩ đến nỗi bất hạnh của mình, nước mắt tôi cứ trào ra. Lúc ấy tôi nghĩ: " Trên đời này không có ai bất hạnh bằng tôi ! ". Giữa lúc ấy, có một sĩ quan quân giải phóng đi tới. Anh mặc quân phục chỉnh tề, đeo quân hàm thượng úy, những ngôi sao trên cầu vai sáng lên màu vàng óng ánh. Anh nghiêm trang đi đến gần tôi và hỏi: " Chào chị ! Con chị là cháu trai hay cháu gái ? ". Tôi lúng túng một lát rồi trả lời: " Cháu gái ! ". Anh ấy rất lễ phép hỏi tôi: " Chị cho phép tôi đẩy xe nôi một lát có được không hả chị ? ". Tôi vốn từ nhỏ có lòng tin với quân đội, tôi cười và gật đầu. Người sĩ quan ấy nhẹ nhàng đẩy xe nôi đi mấy vòng trên quảng trường. Tôi đọc được sự thiêng liêng và trang trọng trong ánh mắt của anh.

Sau đó, người sĩ quan ấy đẩy xe nôi đến trước mặt tôi, chào tôi theo kiểu nhà binh và nói: " Cảm ơn chị đã tạo cơ hội cho tôi. Hôm nay tôi nhận được điện thoại từ quê nhà báo cho biết vợ tôi đã sinh cho tôi một đứa con gái. Đơn vị tôi đóng trong thành cách xa nhà hàng ngàn dặm. Chúng tôi đang mùa huấn luyện nên không thể về thăm vợ con được. Chị đã cho tôi sống trong cảm giác được làm bố. Cảm ơn chị ! ".

Giây phút ấy, tôi đã quên hết mọi đau khổ và bất hạnh và cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời này.

Người kể chuyện đến đây thì im lặng.

Trong khóe mắt của Mỹ Ngọc và Tú Lệ long lanh những giọt lệ.

Truyện ngắn của Lãng Hiếu Văn (Trung Quốc)
Nguyễn Mạnh Tùng (dịch từ tiểu thuyết tinh tuyển)
Nguồn TGPN 9/ 2004

Đánh máy : MHang
Nguồn: MHang - TGPN 9/ 2004
Được bạn: NHDT đưa lên
vào ngày: 24 tháng 11 năm 2006